

Zsille Gábor

Haszon

Kovács Istvánnak

A kerti munka messze úzi
az értelmiségi okoskodást,
a kertben nincs hermeneutika,
semmivé foszlik a posztmodern.
Fűnyírás közben a fűvet nézem,
a sövény metszésekor a sövényt,
és a kétágú létra tetején
átvetett lábbal egyensúlyozva
nem lovagolok a szavakon.
És fűrészelés közben nem lép be
Kulcsár Szabó, Derrida, Gadamer,
csak a cseresznyefám korhadt ágán
tenyésző zöldeskék gomba?, penész?,
csak a kéreg repedéséből kifolyt,
megkövült mézga, csak az van,
az ág tövén rohanó hangyák,
a törzsön pihenő bodobács,
csak ők, a zöld és sárguló levél,
a lomb, egyedül ők számítanak.
A kerti munka reménnyel tölt
és vigasszal: kábé az egyetlen
értelmes, hasznos tevékenység
egy költő, egy író számára.

Ismerős

Megismer, Zsille úr, ugye megismer,
hát én vagyok az, hiszen tudja,
nézzen meg jobban, a hajam,
az arcom, a szemem a régi,

a feleségem két éve meghalt,
aztán tavasszal meghalt a sógor
és három iskolatársam, de nézze,
az arcom, a szemem a régi,

hát nem ismer meg, kedves Gábor,
én vagyok az, hiszen tudja,
hat évvel ezelőtt Tatabányán,
a művház nagytermében ősszel,

amikor előadott Kosztolányiról,
én ott ültem Gáborral szemben
az ötödik sorban, középen, szürke
zakóban ültem, pontosan középen,

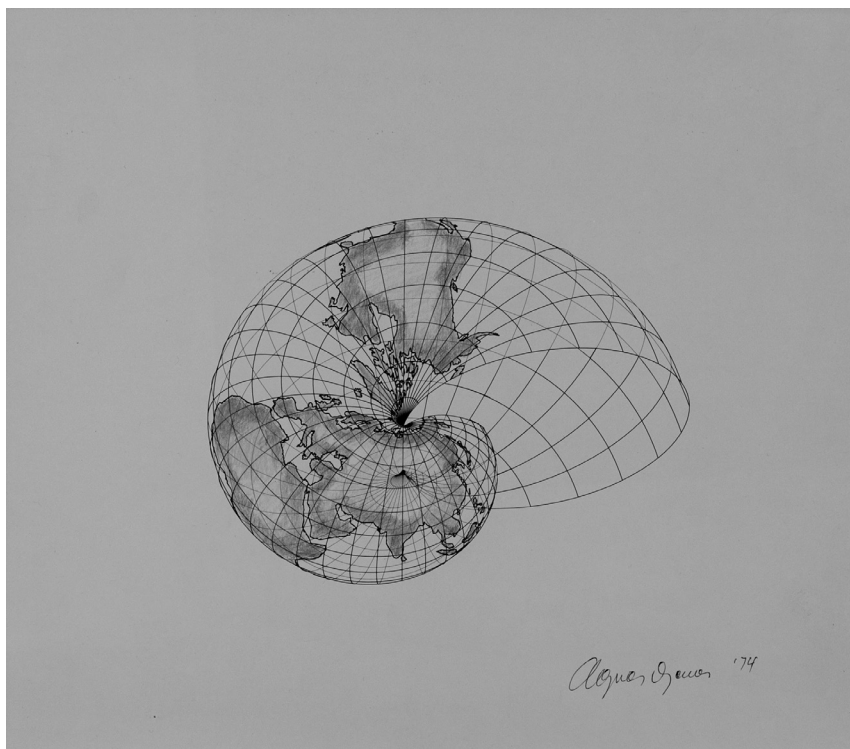
tudja, egy testes asszony mögött,
és mellettem is asszonyok ültek,
de rám azért emlékszik, ugye,
egy szempár voltam a tömegben

a félhomályos nézőtéren, látja,
még nem múltam el a teremből,
itt vagyok most is, középen,
egy szempár a színpaddal szemben.

Senkiföldje

Két versem között: csak élek,
alszom, eszem, közlekedem,
vitatkozom erről-arról,
rejtvényt fejtök, hírt olvasok,
szidom a bírót egy meccsen –

de honnan a tér, az idő,
mikor vagyok két vers között,
mikor zárul bennem emez,
és kezd munkálni a másik,
hol húzódnak a határok?



Agnes Denes: Térképvetületek: A csiga, 1974 (színes ceruza, papír; 276×323 mm),
© Agnes Denes és az acb Galéria jóvoltából